

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P., s. r. o., so sídlom v B.**, IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou V., s. r. o., so sídlom v B., proti povinnému **R. Š., nar. X., bytom Š., o vymoženie 332,47 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4 Er 14/2012, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. septembra 2012 č. k. 8 CoE 29/2012-39, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe rozhodcovského rozsudku zo 2. septembra 2011, sp. zn. ISA1010015 Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý zriadila R., a. s. (ďalej len „označený rozhodcovský rozsudok“).

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 13. januára 2012, č. k. 4 Er 14/2012-13 rozhodol tak, že uvedenú žiadosť súdneho exekútora zamietol.

Súd prvého stupňa v uznesení poukázal na ust. § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, ust. § 45 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len "ZoRK"); ust. § 2 písm. a/, § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ust. § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. r/ a ods. 5, § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Prvostupňový súd posúdil úver, ktorý bol spotrebiteľovi poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. 6199866206 z 23. januára 2006, je spotrebiteľským úverom v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Z rozhodcovského rozsudku bolo súdu prvého stupňa zrejmé, že oprávnený ako dodávateľ poskytol povinnému dočasne finančné prostriedky vo forme odloženej platby a konal tak v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra. Povinný je spotrebiteľom, keďže zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba a z predložených listín nebolo zrejmé, že by bol úver povinnému poskytnutý na účely povolania, zamestnania alebo podnikania a ani to, že by povinný pri uzatvorení zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. To, že v danej veci sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, vyplýva aj z toho, že spotrebiteľské zmluvy sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, sú pripravené vopred na predtlačení tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv.

Prvostupňový súd poukázal na ust. § 44 Exekučného poriadku a uviedol, že exekučný titul v danej veci bol vydaný na základe zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Súčasťou úverových podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, je aj rozhodcovská doložka, ktorú súd považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rozhodcovskú doložku ako súčasť úverových podmienok vo formulárovej zmluve nemohol spotrebiteľ ovplyvniť. Osobitne si ju nevyjednal a nemal možnosť ovplyvniť znenie rozhodcovskej doložky vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami – mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým úverovým podmienkam. Vzhľadom k tomu považoval súd rozhodcovskú doložku za neprijateľnú, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná. Okrem toho rozhodcovská doložka núti spotrebiteľa v prípade sporu podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, čím mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Tým rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa podpisom takejto doložky vopred vzdáva svojich práv. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa uzavrel, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, a teda je neplatná.

Súd v ďalšej časti poukázal aj na Smernicu Rady č. 93/13/EHS a na znenie ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ktoré obsahuje príkladný výpočet neprijateľných podmienok

v spotrebiteľských zmluvách. V tomto výpočte je s účinnosťou od 1. marca 2010 výslovné uvedená aj neprijateľná podmienka – požadovanie od spotrebiteľa v rámci dojednania rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením z 28. septembra 2012, č. k. 8 CoE 29/2012-39 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd poukázal na ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov; ust. § 43a, § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že pokiaľ oprávnený namieta rozsah preskúmvacej právomoci exekučného súdu vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku, odvolací súd poukazuje na to, že ak oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo 146/2011).

Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má pre účastníkov konania rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu (§ 35 zákona č. 244/2002 Z. z.), je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti,

a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu platnej rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy a zostal v rozhodcovskom konaní nečinný, je tu irelevantná. Aj v preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonnom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, tak ako to oprávnená namietala v odvolaní; exekučný súd iba skúmal, či oprávnenou predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medziiným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor. Odvolací súd preto uzavrel, že aj v rámci daného exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011).

Odvolací súd ďalej poukázal na Smernicu Rady č. 93/13/EHS a dodal, že dospel k presvedčeniu, že ak je aj neprijateľná podmienka obsiahnutá v § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka za účelom dosiahnutia maximálnej ochrany spotrebiteľa upravená prísnejšie ako v samotnej smernici, takéto znenie nie je v rozpore s účelom a obsahom smernice. Posúdenie neprimeranej podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka súdom prvého stupňa a jej následné vyhodnotenie ako neplatnej je v súlade so slovenským právom.

Odvolací súd sa stotožnil s posúdením uvedenej doložky ako neprijateľnej podmienky, pretože praktickým dôsledkom takto formulovanej rozhodcovskej doložky je, že spotrebiteľovi, teda povinnému, je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Pre povinného to znamená povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred súkromnou osobou, ktorú si právny predchodca oprávnenej už predformuloval v obchodných podmienkach a na výbere ktorej nemal žiadnu účasť. Rozhodcovská doložka

v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom. Rozhodcovskú doložku si povinný osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým zmluvným dojednaniám, a teda aj rozhodcovskému konaniu. V dôsledku takto formulovanej rozhodcovskej doložky reálne dochádza k narušeniu Smernicou Rady 93/13/EHS sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa (povinného). Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, ktorej súčasťou sú obchodné podmienky, ktoré obsahujú takúto doložku, vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (a to či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, napĺňa podmienku uvedenú v písm. q/ bodu 1 Prílohy Smernice Rady č. 93/13/EHS a v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom význame, že rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy, čo je neprijateľné. Z uvedeného vyplýva, že rozhodcovská doložka, obsiahnutá v obchodných podmienkach, bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Na závere o neplatnosti predmetnej rozhodcovskej doložky nemení nič ani námietka oprávneného, že jeho právny predchodca si predložením rozhodcovskej zmluvy plnil len svoju povinnosť, vyplývajúcu mu z § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pretože zo zákona o bankách vyplýva pre banku jedine povinnosť ponúknuť svojim klientom - spotrebiteľom návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Odvolací súd zároveň poukázal na ust. § 43a a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd navyše dodal, že podľa znenia § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, banky a pobočky zahraničných bánk boli povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov (§ 5 písm. i/) budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, a to podľa § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. (poznámka č. 88k) k zákonu č. 483/2001 Z. z.). Jedná sa o súd zriadený bankami alebo pobočkami zahraničných bánk, resp. ich záujmovým združením. Z exekučného titulu, ani z výpisu z Obchodného vestníka č. 49/2003 nevyplýva, že Stály rozhodcovský súd zriadený

pri R., a. s., ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, je stálym rozhodcovským súdom zriadeným v zmysle § 67 zákona č. 510/2002 Z. z., pričom jedine takýto rozhodcovský súd bol v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. oprávnený prejednávateľ a rozhodovať spory z bankových obchodov.

Okrem uvedeného rozhodcovská zmluva, ktorá má formu rozhodcovskej doložky, je neplatná aj pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy podľa § 4 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pretože nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami a odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010.

Pokiaľ oprávnený namieta, že súd odôvodňoval neprijateľnosť rozhodcovskej doložky, aj pre vzdialenosť sídla rozhodcovského súdu v Bratislave od miesta bydliska povinného v S. a tvrdil, že by mohol podať žalobu aj na nepríslušnom súde a ten by ju bol povinný prejednať a rozhodnúť bez toho, aby mohol skúmať bydlisko odporcu tak, ako to vyplýva z § 105 O. s. p., odvolací súd poukazuje na to, že vzhľadom na frekventovanosť vystupovania oprávneného ako navrhovateľa (vyplývajúcu z evidenčných pomôcok súdu) by to nebolo možné so zreteľom na znenie § 105 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až § 87, t. j. podľa miesta bydliska povinného, ktoré je v S.

Napokon neobstojí ani námietka oprávneného, že napadnutým rozhodnutím dôjde reálne k úplnému odňatiu jeho práva na súdnu ochranu, pretože tento spôsob vybavenia veci, ani rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku *res iudicata*.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože si právo na ich náhradu nikto neuplatnil (§151 ods. 1 O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p.).

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, v ktorom žiadal napadnuté uznesenie buď zmeniť tak, že dovolací súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, alebo zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo súdy v danom prípade: a) rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.), b) rozhodovali napriek tomu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.); c) rozhodovali napriek tomu, že sa

nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), d) odňali oprávnenému možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.), e) konanie zaťažili tzv. inou vadou konania, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a f) svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený v doplnení dovolania navyiac uviedol, že podľa jeho názoru je tento jeho opravný prostriedok prípustný v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Oprávnený zastáva nesprávny názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Prehliadol, že aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy len v prípade, že dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu uvedenému v tomto ustanovení. Keďže dovolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, neprichádza do úvahy použitie § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo, preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 4. apríla 2013 sp. zn. 3 Cdo 224/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 295/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 182/2012, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 6/2013, 14. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 16/2013, z 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 9/2013, 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 37/2013, 12. júna 2013 sp. zn. 3 ECdo 8/2013, 27. júna 2013 sp. zn. 3 Cdo 237/2012, 27. mája 2013 sp. zn. 3 Cdo 227/2012, 3. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 106/2013, 25. júla 2013 sp. zn. 3 ECdo 42/2013, 25. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 62/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. S prihliadnutím na požiadavku procesnej ekonomiky preto najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Prekážku rozsúdenej veci (§ 237 písm. d/ O. s. p.) pre exekučné konanie netvorí rozhodcovský rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, lebo rozhodcovské konanie nemá charakter exekučného konania.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá len na tie prípady, v ktorých súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebol podaný žiadny návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu (oprávnený ale podal návrh na vykonanie exekúcie).

Pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, pričom oboznamovanie s obsahom listín, zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania, sa nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému neodopiera právo na výkon rozhodnutia.

Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor so spotrebiteľom prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Postup banky nezodpovedal v danom prípade § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, lebo rozhodcovská doložka nebola naformulovaná tak, aby založila právomoc rozhodcovského súdu zriadeného bankami alebo ich záujmovým združením (viď § 67 ods. 1 a 2 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o doplnení a zmene niektorých zákonov).

Nedôvodná a irelevantná je aj námietka oprávneného, že slovenský preklad Smernice nie je správny.

K týmto záverom dospel najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Oprávneným namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania, tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnej povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2014

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová